

Думав я ту весну

Микола Сингаївський

Думав я ту весну
зупинить, зберегти,
у якій ще і нині
з'являєшся ти.
У якій неодцвітно
сяє личко твоє
і спокою мені,
наче хміль, не дає.
Там розкотистий грім
мов у серці гримить,
там не день – кожен рік мій
зринає за мить.
Я не владен спинити,
приборкати їх,
тільки голос відлунює
в скронях моїх.
Тільки болем болючим
в душі запеклось
все, що ревно плекалось
і чого не збулось.
Все, що в муках родилось,
бентежило кров...
Тільки ж я не зніму
з таємниці покров.
Не вернути весни,
не відкликати літ,
тільки спомин гіркий,
як невизрілий плід.
Не шукаю вини
ні в тобі, ні в собі,
повертаю на осінь,
не заплачу в журбі.